

Prima instanță: judecătoria Buiucani mun.Chișinău
judecător: Gh.Plămădeală
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
judecători: N.Traciuc, M.Anton, A.Bostan

Dosarul nr.2rac-512/16

ÎNCHEIERE

28 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță, Nicolae Craiu

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016 și a hotărîrii
judecătoriai Buiucani mun.Chișinău din 25 noiembrie 2014

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Termocom” împotriva Asociației de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr.
53/400 privind încasarea datoriei,

c o n s t a t ă :

La data de 28 martie 2014, reclamantul Societatea pe Acțiuni „Termocom”, în
procedura falimentului, prin intermediul lichidatorului Eni Veaceslav, s-a adresat cu
cerere de chemare în judecată către Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate
nr. 53/400, solicitînd încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contractului pentru folosirea energiei
termice în apă fierbinte nr.5565 din 21 noiembrie 2003, încheiat între Societatea pe
Acțiuni „Termocom”, în procedura falimentului, și Asociația de Proprietari ai
Locuințelor Privatizate nr. 53/400, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata
pentru utilizarea energiei termice furnizate de către Societatea pe Acțiuni „Termocom”
la obiectele sale.

Conform pct.3.1 al contractului nominalizat, calculele pentru energia termică au
fost făcute în baza datelor aparatului de evidență, prezentate de către "Abonat" la
Societatea pe Acțiuni „Termocom". Pentru energia termică livrată "Abonatul", în
conformitate cu pct.4.1 al contractului era obligat să achite lunar plata costului energiei
utilizate, organizației furnizoare de energie termică, prin dispozițiile de plată ale
reclamantului, conform tarifelor stabilite.

Din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea bonurilor de
plată pentru consumul de energie termică, pîrîtul a acumulat o datorie la consumul de

energie termică în sumă de 58 697,42 lei pentru perioada de consum aprilie 2013 - decembrie 2013, confirmată prin lista facturărilor și achitărilor.

Potrivit prevederilor art.512 Cod civil, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația constă în a da, a face sau a nu face.

Conform art.624-625 Cod civil, părțile pot garanta executarea unei obligațiuni prin stipularea unei clauze penale, prin care evaluează anticipat prejudiciul, indicând că debitorul, în cazul neexecutării obligației urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun, iar neexecutarea include orice încălcare a obligațiilor, inclusiv executarea necorespunzătoare sau tardivă.

Menționează că, totodată, părțile au convenit că plata se consideră efectuată la data încasării sumelor bănești pe contul de decontare a furnizorului, în cazul dat, Societatea pe Acțiuni „Termocom” în procedura falimentului.

Indică că, întru soluționarea pe cale amiabilă a litigiului creat, pîrîtului i-a fost expediată o reclamație/somație cu nr.79/455 din 27 ianuarie 2014, însă pînă la înaintarea prezentei acțiuni, nu a primit răspuns, fapt ce l-a determinat să se adreseze în judecată cu cererea respectivă.

Solicită reclamantul încasarea de la pîrîtul Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400, în folosul Societății pe Acțiuni „Termocom”, în procedura falimentului, suma de 58 697,42 lei cu titlu de datorie pentru energia termică, pentru perioada de consum aprilie 2013 - decembrie 2013.

Prin hotărîrea judecătorei Buiucani mun.Chișinău din 25 noiembrie 2014, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de fond a concluzionat că, eliberarea facturilor pentru consumul locatarilor (consumatorilor) către Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 este nefondată și contravine esenței raporturilor juridice de drept. Astfel, instanța a concluzionat că, locatarii fiind consumatori de fapt a serviciilor prestate de furnizorul Societatea pe Acțiuni „Termocom”, achitând serviciile direct, sunt beneficiari a livrărilor, iar încasarea sumelor de bani și / sau a datoriilor pentru servicii prestate Societatea pe Acțiuni „Termocom” de Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 este nejustificată, dat fiind faptul că contractul nr.5565 din 21 noiembrie 2003 încheiat între acestea a expirat, iar altul nu a fost reîncheiat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016, a fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termocom” și menținută hotărîrea judecătorei Buiucani mun.Chișinău din 25 noiembrie 2014.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond just a conchis că eliberarea facturilor pentru consumul locatarilor către Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 este neîntemeiată și contravine esenței raporturilor juridice.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la data de 17 august 2016, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, a declarat recurs, solicitînd casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016 și a hotărîrii judecătorei Buiucani mun.Chișinău din 25 noiembrie 2014, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral, în sensul invocat.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, recurentul a indicat că instanțele de judecată nu au

constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, aplicând eronat normele de drept.

Menționează că, instanța de fond, cât și instanța de apel, au determinat incorect obiectul probațiunii, adică circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, care trebuie determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la temeiul pretențiilor și obiecțiilor părților, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate. Stabilirea incompletă circumstanțelor de fapt care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii are ca efect aplicarea eronată a normei de drept material și duce la casarea deciziei instanței de apel și instanței de fond. Prin urmare, controlul de către instanța de recurs a aplicării corecte a normelor de drept material impune în mod obligatoriu și verificarea corectitudinii de stabilire a obiectului probațiunii.

Susține că, instanța de judecată a dat o calificare greșită raportului material litigios și a soluționat greșit conflictul dintre normele cuprinse în diferite acte normative, aplicând și dând prioritate prevederilor Legii privind serviciile publice de gospodărire comunală și nu a clauzelor contractuale prevăzute de Contractul de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 5565 din 21 noiembrie 2003, precum și Legii cu privire la energia termică și promovarea cogenerării; Hotărârii Guvernului nr.434 din 09 aprilie 1998 despre aprobarea Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice. Astfel, instanța de judecată greșit a constatat că Societatea pe Acțiuni "Termoelectrica" este prestatorul de servicii care asigură alimentarea cu energie termică locatarilor blocului de locuit gestionat de Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400, iar beneficiarii ai serviciilor prestate sunt locatarii, dar nu Asociația, calificând greșit raportul juridic ca unul reglementat de Legea privind serviciile publice de gospodărire comunală.

Consideră că prioritate în calificarea juridică corectă în raportul material litigios urma a fi dată prevederilor Codului civil, clauzelor contractuale prevăzute de contractul de livrare a energiei termice în apă caldă nr.5565 din 21 noiembrie 2003, or, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în virtutea legislației și contractului este furnizor de marfă - energie termică, iar Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 este consumator de marfă nu de serviciu.

Invocă că, instanța de judecată greșit a administrat probele și nu a sesizat diferența dintre contract de livrare a mărfii și contract de prestarea serviciilor, or, drepturile și obligațiile părților reies din angajamente asumate reciproc de părți, iar părțile pe contractul de livrare a mărfii (energie termică) sunt Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400, pe când pe contractul de prestare a serviciilor locativ-comunale (alimentare cu energie termică) sunt Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 și locatarii blocurilor locative gestionate.

A mai menționat că, potrivit pct.5.1.11 al contractului, consumatorul are obligația să asigure plata la timp de către subconsumatori și să aplice față de aceștia măsuri de influență pentru plata întârziată în conformitate cu legislația în vigoare, or, furnizorul neavând contracte cu subconsumatori și neasigurând prestarea serviciului nu are dreptul să-și asume obligații contrare contractului și statutului. Astfel, beneficiar al mărfii livrate (energie termică) este Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate

nr. 53/400, iar beneficiar al serviciilor (alimentare cu energie termică) sunt subconsumatorii (proprietarii, locatarii). Obligațiile de plată a facturilor fiscale emise lunar pentru energia termică livrată (marfă) o are nemijlocit Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 în conformitate cu obligațiile contractuale, iar obligațiile de plată a ordinelor de încasare a numerarului pentru serviciul consumat (alimentare cu energie termică) o au subconsumatorii potrivit legislației.

În final susține recurentul că instanța de judecată în motivarea deciziei și hotărârii a atribuit importanță juridică scrisorii nr. 277-2k din 02.07.2004, însă aceasta poartă un caracter informativ cu privire la datele individuale a locatarilor locuințelor privatizate privind spațiul de încălzire pentru evidență, calcularea și eliberarea facturilor individuale. Din scrisoarea respectivă nu reiese și nici nu se solicită rezilierea contractului de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 5565 din 21.11.2003, încheiat pe un termen de 5 ani.

Conform art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Colegiul reține că la materialele cauzei este anexată copia scrisorii de expediere în adresa părților a copiei deciziei integrale a instanței de apel (f.d.189). Însă, la materialele cauzei nu se regăsesc careva probe ce ar confirma data recepționării de către părți a copiei deciziei. Astfel recursul declarat la data de 17 august 2016, se consideră depus în termen.

La data de 24 octombrie 2016, în adresa intimatului Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400 a fost expedit spre cunoștință copia recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termocom”, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs (f.d.219).

Intimatul, Asociația de Proprietari ai Locuințelor Privatizate nr. 53/400, nu și-a rezervat dreptul de a depune referința asupra recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Termocom”.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termocom”, este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art.433 lit.a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termocom” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or, recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea actelor judecătorești contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Argumentele invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell vs Irlanda, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termocom”, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu